

aldrig blive glemt«; og dér var der en, der med blyant havde skrevet: »De døde forgæves«.

Det er ikke min opfattelse, at de danske søfolk og frihedskæmpere og andre, der var med under Anden Verdenskrig, døde forgæves. Uden dem havde vi ikke været her. Det er måske at svinge sig lidt højt op, men jeg mener det.

Tom Behnke (FP):

Besættelsestiden fra 9. april 1940 til 5. maj 1945 var fem mørke år for Danmark, hvor danskerne havde svære kår. Jeg er selv langtfra gammel nok til at have oplevet den tid, men jeg har hørt mange beretninger fra besættelsestiden, dels de mere faktuelle historiske beretninger i skolens historietimer, men også beretninger fra forældre og bedsteforældre, der selv gennemlevede krigen.

Selv om det altid blev pointeret, at det var forfærdeligt under krigen, og der var mangel på alt muligt, så mener jeg, at det, vi skal glæde os over fra besættelsestiden, er, at danskerne havde et fantastisk godt sammenhold, og at man under disse trange kår fik det bedste ud af næsten alt og hjalp hinanden. Aldrig før og aldrig siden har nogen begivenhed knyttet danskerne så tæt sammen, som besættelsen gjorde. Midt i alt det onde og mørke lyste danskernes hjerte i kampen for at klare dagen og vejen og siden i kampen for befrielsen. Ingen behøvede at sige det, alle var klar over, at kun hvis vi stod sammen og hjalp hinanden, kunne det lykkes.

Efter fem mørke år under besættelsen kom befrielsen endelig den 5. maj 1945, efter at glædesbudskabet var udsendt over BBC fra London aftenen før, nemlig den 4. maj.

I de sidste dage inden befrielsen var det usikkert, om det skulle være russerne eller englænderne, som skulle befri Danmark, og dermed var det usikkert, om Danmark overhovedet fik friheden. Det blev som bekendt heldigvis englænderne, der befriede Danmark, og dermed kunne Danmark ånde lettet op; kun på Bornholm tog det lidt længere tid, eftersom russerne kom først til øen.

Danmark fik sin frihed, og i årene efter blev der gjort meget for at få landet på ret køl igen og få dagligdagen til at fungere. Der blev også gjort meget for at undgå, at Anden Verdenskrig skulle gentage sig, ikke bare i Danmark, men i hele Europa og den vestlige verden. Alle var enige om, at verdenskrigen ikke måtte gentage sig, og man enedes om at oprette FN og siden NATO.

Ikke mindst NATO har formået at afværge en gentagelse af Anden Verdenskrig, og det må vi aldrig glemme.

Som det hedder: Historien kan vi ikke ændre på, men vi har en pligt til at lære af den. Den lære, vi kan drage, er mangfoldig, men to ting mener jeg står mere klart end så meget andet:

For det første skal vi være i stand til at forsvare os, hvilket vi ikke selv er store nok til; men i et samarbejde med vore allierede i NATO kan det lade sig gøre.

For det andet skal vi huske at værdsætte den frihed, vi har, friheden ved at leve i et frit og demokratisk land.

Vi må heller ikke glemme de mange tusind modstandsfolk, der under besættelsen risikerede liv og helbred for Danmarks skyld og for Danmarks befrielse. De fulgte ikke den officielle danske politik. De bøjede ikke nakken for magthaverne, og de fulgte ikke politikernes love og påbud. De gik imod det officielle Danmark, og de gjorde det, fordi de mente, at frihed er noget, der er værd at kæmpe for.

Det kan vi ikke takke dem nok for. De kæmpede under krigen både mod besættelsesmagten og mod det officielle Danmark. Først i krigens sidste år fik modstandsfolkene opbakning fra det officielle Danmark. Disse tusindvis af tapre mænd og kvinder skylder vi alt. Mange blev dræbt, og endnu flere kom alvorligt til skade under kampen for Danmarks frihed.

En anden stor gruppe, som fik krigen at mærke, var de tusinde politifolk, som i krigens sidste år, nemlig den 19. september 1944, blev deporteret til koncentrationslejre i Tyskland. Ikke få af dem måtte lade livet i den forbindelse, og de, der endnu lever, er stadig den dag i dag mærket af deportationen.

En anden ofte overset gruppe er de mange søfolk, som allerede fra krigens start var med til at sejle forsyninger til de allierede. På lange linjer krydsede de mellem de frygtede miner og forsøgte at undgå de tyske ubåde. Også mange af dem måtte lade livet i kampen mod Nazityskland.

I dag er der ikke mange af besættelsestidens ofre tilbage, men dem, der er, skal vi ære og respektere ikke mindst i disse dage, hvor vi kan fejre 50-året for Danmarks befrielse.

Min ydmyge, men dybtffølte tak for den frihed, jeg har, skal gå til dem, der under besættelsen gjorde det muligt. At Fremskridtspartiet støtter forslaget om en ekstra hædersgave i år, skal kun ses som et symbol på den tak, vi ønsker at rette til dem.